

Ἀπεποιήθην ὀργίλως καὶ μετὰ τρόπον δυ-
ναμένου νὰ τὸν διδάξῃ, ὅτι μοὶ ἔκαμνε πρότα-
σιν αὐθάδη. Μ' ἐνόησεν ἀμέσως.

«ὦ, μὴ ἐντρέπεσθε νὰ εἰσέλθητε μετ' ἐμοῦ,
ἐβεβαίωσε μειδιῶν, ὁ ξενοδόχος μὲ γνωρίζει,
καὶ κατ' αὐτὴν τὴν ὥραν οὐδεὶς εἶναι ἐκεῖ. Θὰ
μᾶς ὀδηγήσωσιν εἰς ἰδιαιτέρον δωμάτιον, ἐν
τῷ ὁποίῳ θὰ ἤμεθα μόνοι μετὰ φιάλης οὐγ-
γρικοῦ οἴνου, οἶον οὐδέποτε βεβχίως ἐγεύθητε·
δοκιμάσατε μόνον. Ἡ ἀπώλεια ὀλίγου χρυσοῦ
δὲν πιστεύω νὰ σᾶς ἐνοχλήσῃ.»

«Δὲν παίζω, κύριε» ἀπήντησα ἀρνούμενος
ὀριστικῶς.

«Τοῦτο σημαίνει, ὅτι δὲν παίζετε μετ' ἐ-
μοῦ καλῶς· μὴ παίζωμεν λοιπόν. Ἄς πῖωμεν
ἐν ποτήριον τοῦ πράγματι ἐξαιρέτου ἐκείνου οἴ-
νου. Ὁ ξενοδόχος τὸν λαμβάνει κατ' εὐθείαν ἐκ
τῆς πηγῆς.»

«Οὔτε πῖνω, κύριε.»

«Ἄ, εἰσθε πράγματι πρότυπον εὐγενείας.
Συγχαίρω τῇ ὠραίᾳ Ἀγγελικῇ.»

«Μὴ ἀναφέρετε τὸ ὄνομα τοῦτο», ἀνέκραξα
μετ' ὀργῆς.

«Διατί; ἠρώτησε παίζων μὲ τὸ βιβδίον
τοῦ εἶναι ὠραῖον καὶ πολὺ προσφιλὲς εἰς ἐμέ.
—Εἶναι ὄνομα τόσον ἀξιεῖραστον, ὅσον ἀτυχῆς
εἶναι ἡ νέκ. Ἡ Ἀγγελικὴ εἶναι ἀξία...»

«Νὰ σιωπήσητε», ἀπεκρίθη.

«Ἴσως ἔχετε δίκαιον», εἶπεν αἴφνης σοβαρῶς
καὶ μετὰ τινος μελαγχολίας. Πιστεύσατέ με,
δὲν λυπούμαι τίποτε περισσότερον.—Ἀλλὰ τί
γνωρίζετε ὑμεῖς περὶ αὐτῆς τῆς ὑποθέσεως;»

«Οὐδὲν, οὐδὲν», ἐβεβαίωσα ἀπομακρυνόμενος.

Ἐλαβε τὸν θρακίονά μου. «Ἄς εἰσέλθωμεν·
μὴ παίζετε, μὴ πίνετε. Θὰ σᾶς διηγηθῶ τὴν ἱ-
στορίαν, ὡς πράγματι συνέβη.—Ἐὰν ὁ θεὸς μου
δὲν μὲ ἀπεκλήροεν...»

Ἀπέσυρα τὸν θρακίονά μου καὶ ἐστάθην ἐνώ-
πιόν του εἰς θέσιν ἀπειλητικὴν. Ἐγνώριζον, ὅτι
ἐντὸς ὀλίγων λεπτῶν θὰ ἐλάμβανον πληροφο-
ρίας περὶ παντὸς ὅ, τι εἶχεν ἀποσιωπήσει ἢ
Ἀγγελικῇ, ὅ, τι ἐδικαιολόγει τὴν πρὸς ἐμὲ συμ-
περιφορὰν τῆς. Ἄλλ' ἤτο ἀντιπαθητικώτατον
εἰς ἐμὲ ν' ἀκούω τὸν ἄνθρωπον τοῦτον ὀμι-
λοῦντα περὶ γυναικὸς, ἥτις πρὸ μιᾶς ἔτι ὥρας
ἐθωπεῖτο ὑπ' ἐμοῦ ἀγνή, καὶ ἥτις ἔτι καὶ νῦν
δὲν ἀπεξενώθη τῆς ὀδυνηρῶς παλλομένης καρ-
δίας μου.

Ἀκόμη μίαν λέξιν, καὶ σᾶς ῥίπτω κατὰ
γῆς. Δὲν ἐντρέπεσθε νὰ μεθύητε μὲ τὰ χρήμα-
τα, τὰ ὁποῖα ἐπητήσατε παρὰ πτωχῆς βιολι-
στρίας, καὶ δὲν θὰ αἰσχυνηθῆτε ἐπομένως νὰ
εἰπῆτε καὶ πᾶν ψεῦδος, τὸ ὁποῖον ἐγγίζει τὴν
τιμὴν τῆς. Ἐὰν αἰσθάνεσθε ἑαυτὸν ἔνοχον, εἶ-
ναι αὐτὸ τὸ μέσον, διὰ τοῦ ὁποίου δύνασθε νὰ
ἐξαγνισθῆτε πλησίον αὐτῆς; Ἐὰν εἴχετε κόκ-
κον φιλοτιμίας, ἠθέλετε ἐργασθῆ ὑλαὶς δυνά-

μειν, ἵνα ἀποφύγητε τὴν ταπεινώσιν νὰ δεχθῆ-
τε παρ' αὐτῆς συνδρομὴν.»

Ἐψωσε τὴν κεφαλὴν· «Νὰ ἐργασθῶ! εἶπεν
ἀρνητικῶς· εἰσθε ἀσταῖος. Νὰ ἐργασθῶ! Τί νὰ
ἐργασθῶ; Ποῦ νὰ ἐργασθῶ, καὶ ἀντιποίας ἀμοι-
βῆς; Ἐὰν ἠδυνάμην νὰ μεταβῶ εἰς τὴν Ἀμερι-
κὴν, ὅπου οὐδεὶς μὲ γνωρίζει, τότε μάλιστα.
Ἄλλὰ πρὸς τοῦτο χρειάζονται χρήματα, καὶ
περισσότερα παρ' ὅσα ἡ Ἀγγελικὴ ἠδύνατο νὰ
εὔρη, ἐὰν ἤθελε νὰ ἐλευθερωθῆ ἀπὸ ἐμέ. Ἐδῶ δὲν
ὑπάρχει ἐργασία δι' ἐκπεπτωκότα εὐγενῆ. Τὸ
χαρτοπαίγιον μόνον καὶ ἔπειτα ὁ οἶνος, διὰ
ν' ἀπαλλαγῆ τις ἐπὶ τινὰς ὥρας πάσης φροντί-
δος. Ἐν Ἀμερικῇ ἤθελεν εἰσθαι ἴσως ἀντάξιον
τοῦ κόπου νὰ κατεργάζηται τις λίθους μὲ χεῖ-
ρας τραχείας. Ἄλλ' ἕως ἐκεῖ ὁ δρόμος εἶναι
μακρὸς.—Δὲν ἐπιθυμῶ νὰ σᾶς ἐνοχλήσω περισ-
σότερον, κύριε. Δὲν ἔχω δὲ ἀνάγκην σοφῶν
συμβουλῶν. Χαίρετε!»

Ἐχαιρέτησε καὶ ἔγειεν ἀφαντος ὑπὸ τὸν ἐ-
ρυθρὸν φανόν.

I. M.

^{Ἐπειτα συνέχισα.}

Παράδειγμα φιλοπάτριδος ἀφοσιώσεως.—
Ὅτε ὁ ἐκ τῶν φιλικῶν Ἀριστείδης Παπᾶς, ἀ-
πεσταλμένος ὑπὸ τοῦ Ὑψηλάντου πρὸς τὸν Μι-
λόσην, συνελήφθη ὑπὸ τῆς Τουρκικῆς ἀστυνο-
μίας, ἐγένετο αὐτόχειρ ἀφοῦ κατέστρεψε τὰ
ἔγγραφα ὧν ἦτο κομιστής.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΚΑΙ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Καταγωγή, γλῶσσα καὶ ὄνομα τῶν Βλάχων.

Μεταξὺ τῶν λαῶν ἐκείνων, οἵτινες μετὰ τὴν
πτῶσιν τῆς Βυζαντινῆς Αὐτοκρατορίας ἔμειναν
ὑποκείμενοι ὑπὸ τὸ Ὄθωμανικὸν σκῆπτρον,
τουτέστι τῶν Μολδαυῶν, Βουλγάρων, Σέρβων,
Ἀλβανῶν καὶ Ἑλλήνων, ἀπάντων τούτων χρι-
στιανικῶν λαῶν, εἶναι καὶ οἱ Βλάχοι.

Οἱ Βλάχοι, ὡς καὶ οἱ κατὰ τὴν γλῶσσαν
αὐτῶν συγγενεῖς Μολδαυοὶ, εἶναι ἀπόγονοι τῶν
παλαιῶν Γετῶν καὶ Δάκων, λαῶν Θρακικοῦ
γένους, ὅπερ ἦτο τὸ πολυπληθέστερον, κατὰ
τὸν Ἡρόδοτον (Ε', 3), μετὰ τοὺς Ἰνδοὺς, κα-
τοικησάντων ἐκεῖ ἐξ ἀπροσδιορίστων ἑκατον-
ταετηρίδων.—Τὴν Θρακικὴν γλῶσσαν τῶν ἐ-
πέκεινα τοῦ Ἰστρου Δάκων καὶ Γετῶν κατε-
πόντισεν ἡ Ῥωμαϊκὴ, ἀφοῦ ὁ Τραϊανὸς πολε-
μήσας (101-107 ἐκ Χρ.) τοὺς λαοὺς τού-
τους κατέστρεψε καὶ ὑπέταξεν αὐτοὺς εἰς τὸ
Ῥωμαϊκὸν σκῆπτρον. Ἀποικίαι Ῥωμαϊκαί, νό-
μοι Ῥωμαῖκοι καὶ κυβέρνησις ἐξήπλωσαν τὴν
Ῥωμαϊκὴν γλῶσσαν εἰς τὴν Δακίαν, ἀλλὰ δὲν
ἐξήλειψαν τὴν φυσικὴν καὶ ἐγχώριον. Προσέλα-
βεν αὕτη πολλὴν τῆς Ῥωμαϊκῆς γλώσσης ὕ-
λην, διετήρησεν ὅμως τὸ πλεῖστον μέρος τῆς ἰ-
δικῆς τῆς, καὶ ἐν γένει κατὰ τοὺς τύπους καὶ
τὴν σύνταξιν τῆς μετεχειρίσθη τὴν Θρακικὴν